

наше ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 3-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 48 (126)

Субота, 29 листопада 1969 року

Ціна 2 коп.

III пленум Центрального правління УТОГ

Відбувся III пленум Центрального правління Українського товариства глухих. У роботі пленуму взяли участь члени ЦП УТОГ і Центральної ревізійної комісії, а також голови обласних відділів УТОГ, директори учбово-виробничих підприємств і директори обласних будинків культури. Пленум розглянув такі питання:

1. Про підсумки роботи підприємств системи УТОГ в нових умовах планування, економічного стимулювання та завдання на 1970 рік.

2. Про стан виховної роботи серед молоді на підприємствах і установах УТОГ.

З доповіддю по першому пункту порядку денного виступив заступник голови президії ЦП УТОГ А. Х. Семко.

По другому пункту порядку денного пленум заслухав доповідь заступника голови президії ЦП УТОГ М. І. Неплюй.

По обговорених питаннях прийнято відповідні постанови.

Докладний звіт про роботу пленуму буде надрукований у наступному номері газети.

В ОБСТАНОВЦІ високого політичного і трудового піднесення радянського селянства відбувся Третій Всесоюзний з'їзд колгоспників. Трудівники землі разом з робітничим класом і інтелігенцією нашої країни з великою увагою слідували за роботою цієї важливої ради представників колгоспного руху, на якій з усією силою було продемонстровано безмежну вірність радянського селянства ленінським заповітам, його згуртованість навколо Комуністичної партії.

Колгоспний лад, створений під керівництвом КПРС, є практичним втіленням у життя ленінського кооперативного плану. Цей лад витримав іспит часом, покінчив з віковою відсталістю селянства, закріпив міцну економічну основу соціалізму на селі.

Біля джерел визволення трудящих від кайданів експлуатації капіталістів і поміщиків стояв Володимир Ілліч Ленін. На другий день після здійснення Великої Жовтневої соціалістичної революції було прийнято ленінський декрет про землю. В процесі будівництва нового суспільного ладу В. І. Ленін вважав основним шляхом селян до соціалізму кооперування сільського господарства. Володимир Ілліч писав, якщо завтра Радянська влада дасть селу 100 тисяч першокласних тракторів, забезпечить їх бензином і машиністами, то середній селянин скаже: «Я за комунію». Мрію Ілліча наш народ давно здійснив. Тепер тільки на полях і фермах колгоспів країни зайнято близько мільйона тракторів. У колгоспах і радгоспах Радянської України працюють 280 тисяч тракторів, понад 75 тисяч зернозбиральних комбайнів, 175 тисяч вантажних автомобілів.

ШЛЯХОМ ЛЕНІНА

З часу, що минув після Другого Всесоюзного з'їзду колгоспників (1935 р.), Комуністична партія здійснила важливі заходи по дальшому розвитку і зміцненню колгоспного виробництва. Надзвичайно великий вплив на прискорення розвитку сільського господарства зробили історичні рішення XXIII з'їзду партії, березневого (1965 р.) та інших Пленумів ЦК КПРС.

Нині Комуністична партія спрямовує сили і енергію радянського селянства на дальше зміцнення матеріально-технічної бази колгоспів і радгоспів, розвиток меліорації, хімізацію землеробства з тим, щоб примножити родючість полів, підвищити ефективність всіх галузей сільської економіки, дати Батьківщині більше продуктів для трудящих і сировини для промисловості.

І ось Третій Всесоюзний з'їзд колгоспників, що відбувся, став ще одною віхою на ленінському шляху до комунізму. На з'їзді було розглянуто і прийнято виключно важливий документ — Примірний Статут колгоспу. Новий Статут колгоспного життя відобразив

здобутки колгоспного ладу. Він є надійним інструментом дальшого розвитку і зміцнення артельного господарства, дорогоцінним піднесенням сільської економіки і культури, удосконалення колгоспної демократії. Разом з усіма радянськими людьми за роботою з'їзду слідували члени Українського товариства глухих, особливо ті, хто живе в селі і працює в сільському господарстві. Зараз нашим міжрайонним відділам УТОГ і закладам культури треба буде поширювати серед них відомості про Статут, про його глибокий зміст, проїнятий ленінськими ідеями. Масово-роз'яснювальну роботу навколо цього треба проводити, глибоко висвітлюючи життя і революційну діяльність Володимира Ілліча. Адже радянські люди знаходяться напередодні 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. І цей знаменний ленінський рік радянське селянство прагне зробити вирішальним у боротьбі за дострокове виконання п'ятирічки.

КОЛГОСПНІ БРИГАДИРИ

Добре знають у Галяцькому районі бригадира городньої бригади колгоспу «Заповіт Ілліча» с. Веприк В. Горового. Вже більше двадцяти років очолює він городню бригаду.

Василь Іванович зустрів нас привітно. Прийшов з поля — щойно працював на копаних кормових буряків та моркви. Підрахував урожай і задоволення освітло його смагляве чоло.

— Наша бригада почала боротьбу за врожай овочів ще тоді, як сніг з землі не зійшов. Парники закладали в кінці лютого, готували ґрунт, насіння ранніх овочевих культур, — розповідає В. Горовий.

Василь Іванович нещодавно очолив сільську компактну групу, в якій налічується 12 чоловік. Всі члени УТОГ, які живуть і працюють у колгоспі «Заповіт Ілліча», добре знають В. Горового.

Сам бригадир завідує пересувною бібліотекою, охоче видає читачам книги, а у вільний час навіть читає їм. Він — всіма шановна на селі людина.

Десять років очолює І. Міщенко бригаду телярків колгоспу «Зоря комунізму» Котелевського району. Дев'ять років тому став комуністом. Словами широкі похвали відзиваються про нього в артілі за його телярський хист. Міцні добротні будівлі тваринницьких ферм, добре обладнані приміщення для зимівлі худоби — то його бригади рук справа. Підбрав Іван Антонович хлопців молодих, дружніх. Вони завжди прислухаються до порад свого бригадира, дарма, що він глухий. І. Міщенко — здібний теляр, має неабиякий хист і до столярської справи.

У центрі села Більське височить споруда Палацу культури. Вже третій рік, як відкрився він. І односельці з гордістю називають в числі будівничих бригадира телярків І. Міщенка. Тут зроблено все на совість, по господарському.

Івану Антоновичу присвоєно високе звання ударника комуністичної праці. Його портрет — серед кращих людей колгоспної праці.

Н. АКСЮК.

Наш нештаб. кор.
Полтавська обл.

ТРУДІВНИЦЯ

Марію Кухар із колгоспу імені Леніна Стрийського району добре знають трудівники сільського господарства Львівщини — члени нашого Товариства. Літня колгоспниця працює в ланці по вирощуванню цукрових буряків. З року в рік вона одержує на своїй ділянці високі врожаї, здає державі продукцію високої якості.

Ось і в цьому році Марія Кухар з честю виконала свої соціалістичні зобов'язання по вирощуванню високого врожаю цукрових буряків.

За сумлінну працю поважають в колгоспі Марію Кухар. Часто нагороджують грамотами і цінними подарунками.

Р. ЗБОРІВСЬКИЙ.

НА ЛЕНІНСЬКИЙ ТРУДОВІЙ ВАХТІ

Вимірювальні прилади з маркою Київського учбово-виробничого підприємства № 1 відомі не тільки у Радянському Союзі, а й за рубежом. Наша продукція експортується в Демократичну Республіку В'єтнам, Республіку Куба, ОАР, Турцію та інші країни. Робітники, майстри, інженери вболівають за честь виробничої марки, борються за те, щоб якнайбільше приладів було прийнято з оцінкою «відмінно».

У нашій зміні 32 робітники і робітниці, люди різні за довідом, за професійним умінням, характером. Однак, кожен з нас вважає своїм обов'язком добитись, щоб всі працювали успішно. Не секрет, що іноді той чи інший робітник відстає,

ДАВ СЛОВО—ДОТРИМУЙ ЙОГО

бо недостатньо оволодів своєю спеціальністю. Тоді на допомогу йому приходять старші товариші, такі, як М. Білик, О. Вакуленко.

Кожен робітник змін знімає високе зобов'язання на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. Попереду в змаганні, як і годиться, йдуть ударники комуністичної праці. Виробничий успіх — критерій оцінки праці робітника. Давай-те проглянемо червоні книжечки індивідуальних зобов'язань. Ось, наприклад, В. Соболев — слюсар-складальник, високо кваліфікований майстер. Виконання змінної норми на 130 процентів для нього звичайне явище. Друкарка Г. Казюк — винятково уважна, зосереджена, добре «відчуває» метал. Виробниче завдання виконує не менш, ніж на 125 процентів.

Щоб працювати ще продуктивніше, зміна вирішила: треба кожному оволодіти кількома суміжними професіями. Організували технічне навчання. Зараз робітники підготовлені настільки, що можуть замінити один одного майже на кожній операції. А це завжди допомагає вийти з скрутного становища. Наприклад, А. Лисак — робітник-універсал. Оволодів професією штампувальника, травильника, диварника капронівих виробів. Н. Трохименко може виготовляти рудетки, метростіжки, складальні метри.

У найближчий час почнеться докорінна переробка нашого цеху для покращання технологічного потоку і продуктивності використання виробничої площі. Зрозуміло, яка відповідальність лягає на плечі колективу. Зміна вирішила не знижувати взятих темпів. Ми впевнені, що наше зобов'язання — річний план до 20 грудня — буде виконано.

Час, що залишився до знаменної дати, буде найбільш вирішальним у змаганні. Прагнення високими виробничими показниками зустріти Ленінський ювілей відчуваш на кожній ділянці підприємства. Бо є у робітників заповітна мрія — вибороти Почесні ювілейні відзнаки.

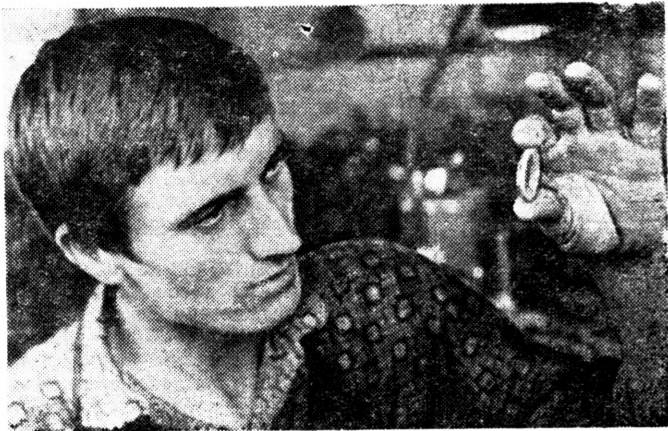
В. ЯНКОВСЬКИЙ.
Змінний майстер цеху вимірювальних приладів Київського УВП-1.

Зустріти 100-річчя з дня народження В. І. Леніна відмінною працею — такий девіз передових виробничників учбово-виробничих підприємств.

На фото: Ганна Бугайова — швея Луганського УВП-2. Ударниця комуністичної праці, вона вже завершила свою особисту п'ятирічку. Г. Бугайова виконує щозміни виробничі завдання на 125—135 процентів при високій якості продукції.

Виготовлення оптики для фільмів «Світлячок», які випускає Харківське УВП-1, вимагає від полірувальників високої майстерності. З цим завданням добре справляється оптик-полірувальник М. Григоренко. Ударник комуністичної праці щозміни виконує завдання, випускаючи продукцію лише відмінної якості.

Фото І. ЩЕРБАЧУКА.

В. І. Ленін дає селянам юридичну консультацію в селі Шушенському 1897—1900 рр.

Репродукція з картини художника І. Тютюнникова.

ЧЕРНІВЧАНИ— ДО ЮВІЛЕЮ

Діяльно готуються до знаменної соті річниці з дня народження В. І. Леніна колектив Чернівецького Будинку культури. Виставки, плакати, фотовітрини цікаво і різноманітно розповідають про життя і революційну діяльність вождя світового комуністичного руху. В одній із кімнат експонуються різні вироби, підготовлені гуртком «Умілі руки». Загальну увагу привертає інкрустація по дереву портретів Карла Маркса і В. І. Леніна, виготовлені столярами Чернівецького деревообробного комбінату Василем Пантеєм та Федором Марчуком, різьба по дереву й інкрустація із кольорової соломи пенсіонера Д. Пихно «Танець народів СРСР», «Звільнення Буковини», «Кіннота Будьонного» та ряд інших.

Драматичний колектив, який на одинадцятій театральній весні області зайняв перше місце і нагороджений перехідним кубком обласного відділу культури, готує нову програму. В його репертуарі вже є інсценізована поема А. Малишка «Прометей», фрагменти п'єси В. Василька за однойменною повістю О. Кобилянської «Земля», драма К. Горіна «Справа Жанны Валуа», інсценізація за оповіданнями М. Горького «Мати зрадника» тощо. Керує драматичним колективом Микола Котляревський, один із ведучих акторів обласного драматичного театру імені Ольги Кобилянської. Нещодавно чернівчани побували у Мінську, де показували своїм друзям кращі номери.

Цікаво проходив тут «Голубий вогник», в якому брали участь українці і білоруси. На честь давньої і незгасимої дружби між двома братніми народами гості і господарі обмінялися пам'ятними сувенірами.

Попереду — Ленінський ювілей. Чернівецькі самодіяльні митці прагнуть зустріти його високою виконавською майстерністю.

А. ЛІЛОВ.
Пенсіонер.

ЗБОРИ ТРУДІВНИКІВ СЕЛА

Понад 50 глухих хліборобів проживає на території, яку підпорядковує Артемівський районний відділ УТОГ. Серед них заслуженою пошаною користується доярка К. Кравченко із артілі «Шлях до комунізму», слюсар, ударник комуністичної праці В. Лазуренко із радгоспу «Перше травня», телятниця цього ж радгоспу У. Лазуренко, чабан колгоспу ім. Калініна М. Дубина та багато інших.

Велику виховну і культурно-масову роботу серед глухих проводить Артемівський Будинок культури. Сільським трудівникам завжди читаються лекції, для них проводяться бесіди, політінформації. З концертами виїжджає колектив художньої самодіяльності. Члени правління, роблячи подвірні обходи, знайомляться з життям і побутом глухих, надають

їм необхідну допомогу, залучають до активної участі в громадській роботі.

Нещодавно в радгоспі «Перше травня» відбувся зліт передовиків сільського господарства. На ньому побувало понад 300 чоловік. Своїми трудовими успіхами на зльоті поділилися члени УТОГ А. Мазурник, В. Лазуренко та інші. Вони, від імені всіх учасників зльоту, одностайно схвалили проект примірного Статуту сільськогосподарської артілі, висловили щодо нього свої зауваження.

Третій Всесоюзний з'їзд колгоспників глухі працівники полів і ферм Донеччини зустрічають з високими трудовими досягненнями.

З. СЕЛЕЗНЬОВ.
Наш нештат. кор.

Артемівськ.

В ПЕРШЕ вони зустрілися чотири місяці тому. Майстер підійшов до Володимира Івановича Кривогубенка: «Приймай учня!» Той критично оглянув невисокого юнака.

— Скільки тобі років?
— Сімнадцять.
— Молоток тримати вмієш? Хлопець невпевнено знизав плечима.

Анатолія Пономаренка приваблював чудодійний процес перетворення безформного шматка заліза у чітку деталь. Люди, які скоряли метал, здавалися йому мужніми і сильними. Після закінчення Київської школи-інтернату для тугувих дітей вагав у нього не було: на УВП. Чому? Вірив, що там на нього чекають друзі, що тільки там він зможе сумлінною працею сплатити сповна борг рідній державі, яка безкоштовно вчила його.

Робота слюсаря-інструментальника складна: точність і ще раз точність. Механічний цех Київського дослідного підприємства виготовляє штампи, і тут має справу з мікронами. В. І. Кривогубенко — досвідчений майстер. Шостий розряд говорить сам за себе. Йому завжди доручають найбільш складні, точні операції. Довірили й унікальну роботу на точності — виховання людини. Володимир Іванович і сам пройшов шлях від учня до висококваліфікованого спеці-

Зміні робітничий — увагу

ВИПРОБУВАННЯ НА ЗРІЛІСТЬ

ліста. Він розумів — хлопцеві буде нелегко.

На допомогу прийшла комсомольська організація та колектив цеху, які робили все можливе, щоб процес вростання у робітничу сім'ю відбувся швидше. Юнаки приходять сюди грамотні, але про робітничу спеціальність поняття мають туманні. Доводиться починати з елементарних наочних лекцій прямо на робочому місці. Це не просто — із школяра перетворитися у робітника. Колектив прекрасно це розумів. І кожен робітник допомагав новачкові то добрим словом, то дружньою порадою. І хлопець, як говорять, прижився.

Володимир Іванович Кривогубенку сподобався допитливий серйозний юнак, який у всьому намагався його наслідувати. Довелося слідувати за своїми вчинками, побільше читати, щоб найточніше відповісти на кожне питання учня. Якось Анатолій побачив на робочому місці наставника технічну літературу. Навіщо людині, яка має найвищий розряд, вчитись? З цим питанням він і звернувся до Володимира Івановича. «Шостий розряд — це

ВИХОВУВАТИ МОЛОДЬ ЗА ЛЕНІНСЬКИМИ ЗАПОВІТАМИ

У великій і різноманітній роботі, яку проводить колектив Будинку культури глухих Харківського міського відділу УТОГ, особливе місце займає ідейне виховання молоді за заповідями Ілліча.

У Будинку культури відкрито ленінську кімнату, в якій оформлені цікаві стенди: «Дитинство і юність Леніна», «Ми підемо іншим шляхом», «Засновник першої в світі соціалістичної держави» та інші. В цій кімнаті систематично проводяться ленінські читання, різні вечори зустрічі молоді з ветеранами.

Запам'ятались спогади старих більшовиків Г. Пестова і Г. Зоз про буремні роки революції, про Володимира Ілліча, якого вони бачили неодноразово. На закінчення учасникам зустрічі демонструвався кінофільм «Сім'я Ульянових».

Цікаво пройшла зустріч молоді з комсомольцем 20-х років Н. Сухаревим. Він розповів про героїчний шлях комсомолу в роки громадянської війни. Як ілюстрацію до розповіді, було показано документальний фільм «Разом з партією».

Чималу аудиторію збирали тематичні вечори — «Вечір трудової слави», «Шана рукам робітничим», «Славлю своє покоління».

Та, мабуть, найбільшу зацікавленість викликав вечір «Заповіді Ілліча — молоді». Студенти Харківського університету А. Воляєв та Н. Мірошніченко розповіли про те, як радянські студенти виконують заповіді Леніна.

Діяльно готується до Ленінського ювілею також народний самодіяльний театр, який працює над п'єсою Ю. Шескуненка «Сергієнко з Малої Бронної».

Аматори кіностудії знімають фільм за поки що умовною назвою «Міст». Естрадний і хореографічний колективи готують нову концертну програму.

А. РОСІНСЬКИЙ.

Директор Харківського Будинку культури.

До Ленінського ювілею готуються члени Богодухівського міжрайвідділу УТОГ. Включившись у всесоюзне соціалістичне змагання, міжрайвідділ провів значну організаційну та політико-виховну роботу серед своїх членів.

У клубі постійно читаються лекції і доповіді за ленінською тематикою: «Ленінізм — бойовий прапор радянської молоді», «По шляху В. І. Леніна», «Ленін у художній літературі» та інші.

З великою увагою члени УТОГ слухали розповіді про життя і революційну діяльність В. І. Леніна, які організовуються при клубі. За останній час проведено тематичні вечори: «Ленін, час і ми», «Депутат — слуга народу» та інші.

Усно-мімічні журнали, ленінські читання, зустрічі з учасниками громадянської війни, комсомольцями 20-х років, партизанами та учасниками Великої Вітчизняної війни, в'язнями концентраційного табору «Освенцім» та інші заходи справили незабутнє враження на глухих, мали велике виховне значення.

Підсумком проведеної роботи було урочисте вручення нашої міжрайвідділу Ленінської естафети, яку ми прийняли від Красноградського міжрайвідділу.

М. КАЛЬНИЦЬКА.
Голова Богодухівського міжрайвідділу УТОГ.

Бесіди, доповіді

З початку 1969 року на Луганському учбово-виробничому підприємстві № 2 кожної п'ятниці проводяться бесіди, доповіді про життя і діяльність В. І. Леніна.

На підприємстві працює тринадцять агітаторів, які ведуть масово-політичну роботу. До проведення бесід залучаються також інженерно-технічні працівники. Так, старший економіст Е. Певзнер провела

бесіду «Діяльність Леніна при розгортанні роботи партії в Росії», технолог Н. Пасюра — «Діяльність Леніна в період революції 1905-го року і його вчення про союз робітничого класу з селянством».

Тематика бесід була розроблена заздалегідь, тому вони проходять цікаво, змістовно і користуються популярністю на підприємстві.

Є. НАУМЕНКО.

вий, років тридцять п'яти — посміхається. Молодий відчуває себе невпевнено. Воно й зрозуміло. В одного робітничого стаж тринадцять років, у другого — чотири місяці. На моє запитання, що вміє його підопічний, Володимир Іванович відказує:

— Дещо. На майстра потрібно ще вчитись і вчитись. Чи тяжко? Так! Учні всякі бувають: одному вистачає пояснення, іншому потрібно не один раз показати. Взагалі, складно оволодівати секретами майстерності. А тут ще... — Не доказав. — А так хочеться краще передати свій досвід, знання. Доводиться більше ділом... Та з Толіком особливих турбот нема. Тямущий.

Віктор Йосипович Дегтярьов, старший майстер механічного цеху, довго розповідав про Кривогубенка. Що той прийшов на дослідне підприємство ще в 1956 році, що перевиконання змінних норм для нього звичайне явище, що, дякуючи таким трудівникам, цех носить почесне звання комуністичного. Я зрозумів — хлопець в надійних руках.

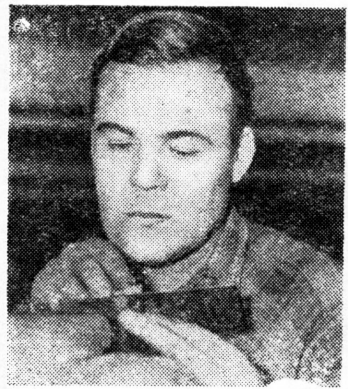
...А по закінченні робочого дня, як рівний з рівним, поробітничому впевнено проходять проходку підприємства вчитель і учень. Завтра новий трудовий день.

В. ГЛУЩЕНКО.

ЩЕ ЗДАЛЕКУ відчутно подих заводу, а вже посправжньому зачаровує його велич і сила, коли, переступивши поріг прохідної, перед тобою виростають численні корпуси. Кожен корпус, цех, дільниця — частка заводу, і всі вони підпорядковані волі великого робітничого колективу.

Чи не найбільша компактна група членів УТОГ працює на Харківському заводі транспортного машинобудування імені В. О. Малишева. Природно, що нам хотілося якомога більше зустріти людей, поговорити з ними.

— При всьому бажанні, — розводив руками Георгій Васильович Резніков, старший інструктор по роботі з глухими, — всього побачити нам не доведеться. Погодьтеся, як-не-як, понад двісті чоловік і працюють вони у різних цехах і на різних змінах.

Кращий слюсар-лекальщик заводу, ударник комуністичної праці В. Пернач.

...Цехи, наповнені гулом моторів і верстатів. Людські голоси приглушені, навіть брязкіт ланцюгів підвісних кранбалок, гаряче шипіння термочайників тут приємно пом'якшуються. Все зосереджено-строге. Он юнак у захисних окулярах нахилився над наждачним точилом, яке сипле снопом холодних іскор, поруч літня жінка легенько подає під фрезу металеву заготовку. Гостро пахне металом і гарячим машинним маслом.

Георгій Васильович, за яким я поспішав, раптом зупинився. — Для початку зайдемо в інструментальний цех, згода?

І ми знову рушили, обминаючи зустрічних людей, навантажені автокари, пропускаючи вантажі, які легко під стелею переміщувалися кран-балкою.

Майстер інструментального цеху Анатолій Яриченко, дізнавшись про наш візит, люб'язно запросив присісти за невеличкий столик, який стояв за фанерною перегородкою.

— Антоненко працює на заводі більше п'яти років. За всі ці роки я не пам'ятаю жодного порушення трудової дисципліни за ним. Розумієте, хоч би на сміх було чим його докорити. Нелегка у нього робота

У РОБІТНИЧІЙ СІМ'І

на гідропіскоструйнику, але працює він добре. Деталі виходять чисті і ніколи не повертаються на доробку. Здає продукцію з першого пред'явлення.

І в сталеливарній дільниці старший майстер Володимир Прилуцький теж не міг нахвалитись роботою формувальника Миколи Водяницького.

У бюро праці та заробітної плати до цієї характеристики майстрів нам додали: ударник комуністичної праці Іван Антоненко з початку п'ятирічки вже виконав понад 7 річних норм, небагато поступився перед ним і Микола Водяницький.

У цеху кольорового литва бригадир Віктор Діленко познайомив нас із молодими обрубниками Олексієм Рижкіним, Григорієм Сеником та Олександром Дятко. Треба було бачити, як хлопці пневматичними зубилами ловко і швидко обрізали алюмінієві кожухи.

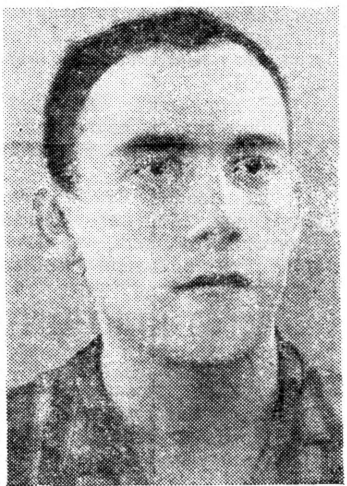
Дарма, що молоді, а справу свою знають досконало. Прості і задушевні товариші.

— Професія у Володимира Мизяка скромна — заливник тросів, — говорить майстер дільниці Анатолій Сайгак і проводить нас у невеличке приміщення.

— Ще не було випадку, щоб на випробуваннях троси підвели, — майстер зробив наголос на останніх словах, — щоб не витримали навантаження. Провушини, заправлені ним, сидять мертво. Працює Володимир з особистим клеймом. І так усі 12 років, які я його знаю.

Теплі сердечні слова майстра Анатолія Сайгака були зворушливі і переконливі.

— Ви розумієте, на заводі він у нас один. Учня йому дали зовсім недавно. Буває іноді захворіє Володя, видно, що

В. Мизяк — заливник, ударник комуністичної праці, працює з особистим клеймом; за чотири роки виконав 5 річних норм.

Група глухих інженерів-конструкторів обговорює чергове завдання. Перший ряд (зліва направо): Е. Гушина, А. Кириленко, М. Кириленко, А. Тряміна; другий ряд: Б. Трямін, О. Безобразов, О. Гушин.

температурить, а він приходить, мовчки стає до роботи і ніякі умовляння на нього не діють.

Більше і краще про простого і скромного робітника, мабуть, сказати й не можна. Яке високе почуття обов'язку перед колективом за стан справ на своїй дільниці, за загальну державну справу!

У той день нам не довелося зустрітись з Володимиром Андрійовичем Перначем, слюсарем-інструментальником, кращим декальником заводу, майстром високої точності. Володимир Андрійович працює на заводі з 1940 року, розказував нам перекладачка Ніна Федорівна Рахмаїл. У роки Великої Вітчизняної війни він у глибокому тилу, разом із колективом заводу, кував перемогу над ворогом.

У компактній групі заводу немало ударників комуністичної праці, чийм трудом гордиться весь колектив. Добре відомі імена слюсаря-паяльника Володимира Зуєва, формувальника сталеливарного цеху Леоніда Перепелиці, полірувальниці Зінаїди Булигінної, токаря по ремонту обладнання Анатолія Покусая, слюсара Дмитра Яковенка, полірувальника Василя Харасика та інших.

Побували ми і в конструкторському бюро, у відділі головного технолога заводу. Начальник групи Д. Н. Рубінштейн коротко розповів нам про роботу інженерів-конструкторів. У групі працює дев'ять чоловік глухих. Усі вони заслуговують на увагу і щиро пошану. Довгий час працюють тут інженерами-конструкторами О. Гушина, А. Кириленко, Б. Трямін, О. Безобразов.

Вони беруть участь у громадському житті заводу. О. Безобразов — ударник комуністичної праці, автор багатьох цінних

розробок. Б. Трямін — заступник голови первинної організації УТОГ, непоганий художник, начальник заводської дружини охорони громадського порядку.

Повнокровним життям живе великий колектив членів УТОГ на заводі. Заводська багатотиражка пише про їх самовіддану працю, про той вклад, який вони вносять у загальний доробок колективу.

Ударник комуністичної праці І. Антоненко з початку п'ятирічки виконав понад 7 річних норм.

Немало докладають сил і зміння перекладачі Н. Рахмаїл, Л. Полякова, В. Складаренко, Т. Трацевич. Щоденно і постійно вони з людьми, живуть їхніми радощами й успіхами в труді, турботами.

— Цей тісний зв'язок, взаєморозуміння, товариська підтримка, — говорить Г. В. Резнік, — запорука безумовного виконання кожним членом УТОГ державних завдань і соціалістичних зобов'язань, які вони взяли до сторіччя за дня народження В. І. Леніна.

Ол. ОЛЕКСІЄНКО.
Харків.

З ПОЕТИЧНОГО ЗОШИТА

КВІТИ

На світ з'явилась людина —
До неї всміхаються квіти:
Для матері та для дитини
Дістане їх батько край світу.

Постукалось в серце кохання —
У ньому освідчаються квіти:
І радість, і біль, і страждання —
Все можна по них зрозуміти.

В життєвому трудному вирі
Не раз надихають нас квіти:
Ласкаві, довірливі, щирі,
Беззахисні й ніжні, мов діти.

Любіть їх, тендітних і вільних,
Як любите рідних і друзів,
Та тільки не в вазах
настільних

В страшний, передсмертний
їх тузі.

Як стане посправжньому жалко

Пустой загибелі квітів,
Я вірю пристрасно і палко:
Поменшає лиха на світі!

ЯК КОЛИСЬ...

Підійди, як колись,
Я візьму твоє серце в долоні.
І воно, як колись,
Заспішить і застукає в скроні.

Глянь, коханий, у вись —
Нам з тобою позаздрили зорі:
В самоті, як колись,
Затремтіли в одвічному горі.

Зупинились літа
І стоять, зачаровані в диві:
Певно, річ не проста —
Люди літні, а юно щасливі,

На зорі, як колись,
Ти лице моє візьмеш в долоні,
Тихо скажеш мені:
— То не іней, кохана, не сніг —
Цвіт вишневий осяпавсь
на скроні...

Галина ШВЕЦЬ.

НАМ ПИШУТЬ

ВІДГОРОДИЛИСЬ...

Будинок гуртожитку Івано-Франківського УВП поруч із підприємством, не дуже зручно для мешканців. Вдало, на мій погляд, розпланована і територія: між виробничими корпусами і гуртожитком велика площа, засаджена фруктовим садом, є ще вільна земельна ділянка поруч.

Я столяр, у вільні години захоплююсь спортом. Поговорили з друзями, взяли і обладнали на ній баскетбольні щити, для болісників зробили лавки, щоб вони дивились, як грає молоді. Та рік тому вся наша праця зійшла нанівець. Баскетбольний майданчик перекопали, коли ремонтували теплотрасу, труби вклали, а траншеї засипали як-небудь. Службовим, зробили з майданчика ботото.

Асфальт, який був перед гуртожитком, зруйнували, тепер у будинок вхід через багнюку. Правда, поставили огорожу, яка пройшла через баскетбольний майданчик, поклавши на ньому хрест. Майже така ж доля спіткала і волейбольний майданчик.

Виходить, що адміністрація УВП відгородилась від гуртожитку, бо зразу не стало ні дитячого майданчика, ні місця відпочинку для пенсіонерів, ні майданчиків для спортсменів.

Постає ще одне питання: а де була наша профспілкова організація? Може, вона все ж таки вирішить це питання з адміністрацією УВП?

П. КОЛОСЮК.

Івано-Франківськ.

ШИРОКІ МОЖЛИВОСТІ

З квітня минулого року колектив Луганського учбово-виробничого підприємства № 2 почав працювати в нових умовах планування і економічного стимулювання. Цьому передувала велика підготовча робота по удосконаленню організації виробництва, механізації трудових процесів, освоєнню нових видів виробів. Інженерно-технічний персонал визначив потребу основного і загального технологічного устаткування, зайве устаткування реалізовується. Переглянуто схеми розподілу праці на всіх технологічних процесах. Деякі з них скорочено.

Нова система планування надала можливості нашому підприємству самому складати плани згідно замовлень. Це, в свою чергу, підвищило відповідальність колективу за якість виробів, дещо упростився зв'язок виробництва із споживачем.

Праця в нових умовах сприяла підвищенню продуктивності праці. Якщо, приміром, за дев'ять місяців позаминулого року виробіток на одного виробничника становив 7661 карбованець, то виробіток за цей же період в нинішньому році становить 9019 карбованців. Середньомісячний заробіток робітників зріс на 22 проценти. Матеріальна зацікавленість всіх трудівників підприємства відповідно пов'язана з показниками їх індивідуальної праці і досягненнями колективу в цілому. Збільшились відрахування у фонд суспільно-культурних заходів і виробничий.

Отже, нова система планування та економічного стимулювання відкрила широкі можливості для зразкового господарювання.

Л. КИЗИМ.
Головний інженер
Луганського УВП-2.

ПОТУЖНОСТІ ЗРОСТАЮТЬ

Ефективність використання техніки — одне з основних питань виробництва. Цим питанням повсякденно займається колектив Дніпродзержинського УВП. Три роки тому цех по виготовленню цвяхів розмістився в новому приміщенні загальною площею 2000 квадратних метрів. Різно поліпшилися умови праці, стало можливим широко механізувати трудові процеси, запроваджувати нову технологію. Силами колективу цеху, саме в цьому напрямку, вже зроблено багато. На рівні передової технології організовано роботу травильного відділення. Із застосуванням присадки матеріалів, змінилися не тільки умови праці травильників, набагато поліпшилася якість продукції, зросла продуктивність праці волоочильників. А використання високосортної сталі для інструментів, застосування саморозвантажуючих контейнерів дало

змогу довести потужність цеху до 7500 тонн цвяхів на рік, перекинувши проектну на 1500 тонн.

Проте, колектив не зупиняється на досягнутому. Зараз проводимо на всіх волоочильних станах намотування дроту з чистового барабана на шпулю бухтами не по 100 кілограмів, як було раніше, а по 1000 кілограмів. І ось перші результати. Робочий час волоочильних станів збільшено на 8—10 процентів. Тепер автомати працюють майже всю зміну безперебійно. Від цього зросла продуктивність праці цвяховиків, ефективніше використовуються виробничі площі. Замість 20 бухт дроту, що займали біля автомата понад чотири квадратних метри, дві шпулі займають тепер площу в два рази меншу.

А. КОГАН.
Заступник директора по
виробництву Дніпродзержинського УВП.

Завідуюча слуховим кабінетом Одеської школи-інтернату для глухих дітей Ж. Глуховська перевіряє стан слуху в учениці 8-го класу Раїси Левадної.

Екскурсія до колгоспів

Учні Калуської школи-інтернату для глухих дітей люблять і знають Калусь — місто великої хімії. Та, на жаль, знання про рідне село, про колгосп, в якому працюють їхні батьки, поверхові. Для того, щоб поглибити знання учнів про село, прослідкувати, як втілюються ідеї Леніна в життя, вони побували на екскурсіях у колгоспах, які носять ім'я Ілліча. Таких колгоспів у районі чотири.

У колгоспі імені Ілліча (с. Верхнє) учні оглянули велику тваринницьку ферму. А в селі Копанки (колгосп «Шлях Ілліча») побачили переробку льону. «Сорочку робимо», — жартували колгоспники. Не в'януть квіти у підніжжя скульптури Леніна, яку колгосп «Ленінські зорі» побуду-

ХРОНІКА ШКІЛЬНОГО ЖИТТЯ

Вав у селі Кропивник з білого мрамору на честь славного ювілею. Екскурсанти побували також на будівництві музею в селі Цвітова.

С. ТЕЛЕГІНА.

Обмін думками

Комсомольці Калуської школи-інтернату для глухих дітей та міської середньої школи № 1 провели спільні комсомольські збори на тему: «Гідно зустріти 100-річчя з дня народження В. І. Леніна». Комсомольські вожаки — Марія Чукор і Любов Титанич — розповіли про те, з якими здобутками

комсомолія підходить до славного ювілею. А хороших справ було зроблено багато.

У ході обговорення питання виникли нові цікаві ідеї, плани. Спільні збори послужили ще більшому піднесенню творчої активності комсомольців.

З. ДЕРКАЧ.

ЯК МОЖНА ЗАЦІКАВИТИ УЧНЯ?..

Учителі Луганської вечірньої школи робітничої молоді № 10 для глухих уважно ознайомилися із статтею О. Пустовіта, директора Дніпропетровської школи № 22, «Школа і підприємство», надрукованої у № 40 газети. Як видно з неї, вечірні школи глухих переживають ту саму кризу, що і масові вечірні школи: часті невідвідування, низька успішність, втрата інтересу до навчання і т. ін. Для зв'язку школи з виробництвом учителі нашої школи теж використовують усі загальноприйняті методи навчання. Вони добре обізнані із специфічними умовами роботи на наших учбово-виробничих підприємствах. Щоправда, ми не проводили уроків у цехах, як це робили дніпропетровці, бо класи в нас укомплектовані працюючою молоддю різних підприємств. Взагалі ми вважаємо, що місце уроку — в школі, а на виробництво можна здійснити лише екскурсію для закріплення вивченого матеріалу. Саме того і вимагають від нас учбові програми. З статті видно, що вихід з важкого становища, в якому опинилися нинішні вечірні школи, О. Пустовіт шукає силами тільки свого вчительського колективу без будь-якого контакту з адміністрацією, партійною і профспілковою організацією Дніпропетровського УВП та обласного відділу УТОГ. На початку статті читаємо: «...за невідвідування глухого робітника позбавляли премії... внаслідок чого останній покидав школу». Що ж із

цього виходить? А те, що партійна, комсомольська організація УВП та адміністрація начебто вже вичерпала свої можливості впливу на покращання відвідування школи. Тепер нібито залишається тільки вчителям уболівати про залучення працюючої молоді до школи.

Однак, навчання — це нелегка праця, тільки вже розмова, і не всі наші вихованці готові свідомо ставитися до нього.

ОБГОВОРЮЄМО СТАТТЮ «ШКОЛА І ПІДПРИЄМСТВО»

Слід відверто заявити, що без допомоги партійних, радянських, комсомольських органів ми ніяк не зможемо охопити працюючу молодь віком до 35 років восьмирічною, середньою освітою, як цього вимагає закон про школу. Саме про це говорилося на серпневій конференції учителів нашого району. Цими питаннями займаються райВНО, адміністрація та комсомольські комітети підприємств. На нашу думку, розвиток сьогодинішнього глухого випереджає його мову, а щоб засвоїти програмовий матеріал, треба добре, насамперед, володіти мовою. Усунення цього істотного недоліку наштовхується на погане відвідування. Зрозуміти, що викладає вчитель, такому учню важко, а щоб змусити його попрацювати додатково після уроків, такої можливості немає.

Зуважимо, що викладання

предметів у 13—15 класах ведеться за програмами масової школи для 9—11 класів. Тому навіть при доброму відвідуванні в цих класах, через низький рівень розвитку мови, дуже важко вдається засвоєння учнями матеріалу.

Інструктори — перекладачі скаржаться на те, що глухі не можуть і часто відмовляються самі написати заяву. Вчителі математики, як пише О. Пустовіт, мають змогу подавати математичні закони безпосередньо біля швидкохідних верстатів. А де, як не в школі, молоді робітники можуть навчитися написати заяву, доручення?

Велику допомогу школі міг би надавати Будинок культури. Проте, цього ще ніяк не можна сказати про обласний Будинок культури Луганська, котрий недостатньо пов'язує свою роботу з роботою школи. Різні культурні заходи проводяться тут у дні навчання в школі. З свого боку також треба було б посилити роз'яснювальну роботу серед глухих про здобуття ними обов'язкової восьмирічної освіти і працівникам обласного відділу УТОГ.

Ми впевнені, що в республіці є такі обласні відділи. Хотілося б, щоб їх працівники поділилися своїм досвідом роботи, з приводу допомоги школам, на шпальтах газети.

Т. ДЕМИДЕНКО.
Директор Луганської вечірньої школи робітничої молоді № 10 для глухих.

У гості — з концертом

Нещодавно учні Кременчуцького міського професійно-технічного училища № 13 для глухих юнаків приймали концертну бригаду Полтавського Будинку культури.

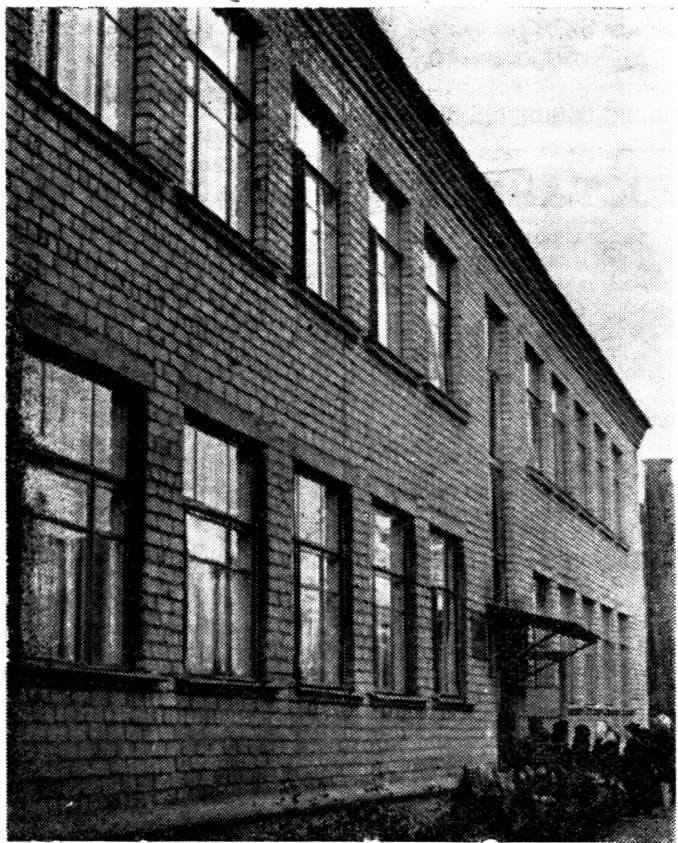
Присутні тепло зустрічали кожен танець, сценку, інтермедію. Чи не найбільший успіх випав на долю Л. Кузнецової, яка прочитала вірш «Комсомольський квиток» та переклала Л. Симоновської, яка виконала пісню «Мама». Велику майстерність продемонстрували танцюристи Литвиненко, Хибуха, Марчук.

Наприкінці програми гості показали одну дію з п'єси «Нагалька Полтавка» І. П. Котляревського.

М. ЧЕРНЕГА.

Для робітниць обох луганських учбово-виробничих підприємств створено всі необхідні умови для високопродуктивної праці. Поки вони займаються на виробництві, їх діти перебувають у дитячому комбінаті. Малюта задоволені своєю другою домівкою.

На фото: дитячий комбінат Луганського УВП-2.

А. Литвиненко та І. Скрильник — молоді активісти Полтавського Будинку культури глухих. Вони завжди тут знаходять для себе діло.

На фото: А. Литвиненко (ліворуч) та І. Скрильник виготовляють театральний реквізит.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

КЛУБ ДОТЕПНИХ І КМІТЛИВИХ

На сцені шикуються команди-суперниці: «Катюша» Ждановського учбово-виробничого підприємства і «Дружба» Ждановського міжрайонного відділу УТОГ.

І розгорнулось «змагання». Дотепні питання чергуються з не менш дотепними відповідями.

З найкращого боку зарекомендували себе аматори сцени. Пантоміма «Люди, пам'ятайте!», яку виконала команда

«Катюша», викликає сльози: інвалід Вітчизняної війни біля вічного вогню згадає воєнні роки.

На закінчення змагання команди розкрили зміст своїх емблем. Слюсар Ела Лопатиньова виконує пісню «Катюша», а команда «Дружба» показує пантоміму «Дружба народів».

Жюрі підвело підсумки: переможець — «Катюша».

Л. ЗИКЕЄВА.

30000 КІЛОМЕТРІВ НА МОТОЦИКЛІ

Член Білоруського товариства глухих, слюсар-ремонтник Мінського мотозаводу Володимир Ярець на мотоциклі «Ява-250» зробив поїздку до Владивостока і назад. На Україні він побував у Керчі, Ялті, Сімферополі, Херсоні, Миколаєві, Одесі, Тернополі та інших мі-

стах України. Не дивлячись, що глухий, Ярець жодного разу не порушив правил вуличного руху. Свій спортивний пробіг Володимир присвятив Ленінському ювілею.

О. СУХАНОВ.
Наш нештат. кор.

Одеса.

ПРОДОВЖУЄТЬСЯ ПЕРЕДПЛАТА НА ГАЗЕТУ «НАШЕ ЖИТТЯ» НА 1970 РІК

Із сторінок газети ви дізнаєтесь про те, як колективи учбово-виробничих підприємств УТОГ, компактних груп глухих заводів і фабрик, колгоспів і радгоспів України відзначають знаменну дату в історії людства — 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. У наступному році газета розповість про виконання обласними і низовими відділами, первинними організаціями УТОГ взятих соціалістичних зобов'язань на честь Ленінського ювілею.

Шановні читачі! На сторінках «Нашого життя» постійно друкуватимуться творчі звіти будинків культури і клубів до славної дати, матеріали про культурне життя членів Товариства.

Отже, передплачуйте газету «Наше життя» на 1970 рік! Передплату приймають громадські розповсюджувачі преси — працівники учбово-виробничих підприємств, міжрайонних відділів УТОГ, інструктори-перекладачі компактних груп.

Передплатна ціна на рік — 1 крб. 04 коп., на шість місяців — 52 коп.

Редактор В. ПІТЕНКО.

НАША АДРЕСА: м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 74, тел. 67-38-43.

«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського общества глухих.